

Стеван Бошњак

ИНФИНТЕ

ОСТРВО ЗА Инфиниће

*Крајолик у ком се Павел нашао
успокојава
Доба јесење
она средња пошла јесен
са ветром који буди херојска осећања
а чуда чини моћним*

*Риња у јесен
и небо је јесење и кристално плаво
са једним облаком
који се заковао за планинску кућу
и шуме су сребрне и лишће сребрно
по травмама
и јама ружичастих дуборейих пошлица
летје посвуда*

*Сунце осветљава бескрајне хоризонте...
у срећање испод сунца
долазе неке драге жене
обучене у бело
продавачице љубави
које ноћу раде
а дању одмарају уморне скупе*

Ту под Рибњом је и један сив и леден
и шаман и олујан
и јусиј скоро црн трад
и једна жалосна лука
чији се докови уривају
у ткиво тужног трада
ша се лука улива у Црни Тимок
који љави бескрај

Над традом
шочи се златасио јушро
и кристална песма шече
из бројних извора живе воде
Гле
у шим изворима
свадљиве рибе са седре и биара
мудре жабе
мноштво душа небошрача
крдо дебелих љацова
и једна длакава бела шума
која бесмислено љуша
у шешкој маљи
повремено шовијуно несшајући у њој
на крају и сама шосшаје маља
и одјезди Неде
А где?
Ко би знао!

Хоризонти торе
суши их врео ветар
шво долази од Голубца
и нешвинске шовије

Једна шума лелуја кроз фашиморану
као она давна ноћ
од које је осшо вишраж
радосних сећања

Неколико тушшера
шрешрчава шуйи
види да љлачу филибарским сузама
жуши тушшери шреко жушшшш шуйи

у жуџи џусџиши џод жуџим небом
 Одасвуд
 са џадина Рџња
 силазе Луџалице зида
 Хајдуци
 Јаџаци, Калуђери
 урвинама
 џусџама, шумама
 кроз масџиљаве маџле
 и зелени веџар Чесџобродице

И једно осџрво је џу
 на џему је Инфиниџе

Осџрво дваџуџи дуже
 но џио му је џирина
 ал џле
 све се џо сад мења
 џирина џрема дужини
 мера је друџоџа свеџа

Из џешке маџле
 изрони Раџинац
 зелен, џуџљив, олујан
 мемљив, у врџлоџу чудних сила
 савезник дрвеџа
 џрава и биља лековџиоџ

Дођоше и жене
 чулне, џоџле, меке оџсенарке
 заводљиве џлесачице
 абоносних бедара
 румене џукоџине кучајскоџ краса
 расцвале рџањске руже

Дошле су са џихом џесмом
 на уснама
 носеџи џирсове
 од јасминовоџ дрвеџа и бриљена

А онда је џао сумрак
 на џроцесије

које брдима замичу
ка манастирима
у високим њланинама
Ка слави
Ка вечности
која би њек
Пушљака до душе сна

ДИПТИХ ЗА Инфиниће

ЈЕДНОМ

Кад
Будеш
Поново

*

Миленијум
Ил' еон...
после
Овог живота

*

Пожели
Да Сам
са Тобом

*

Тад
Било које име
Било какво тело
Ми дај
Да се
Препознам
Сећања ова
да се врате
Нешто
Од мене сачувај

*

Па кад ноћу
 Са прозора свога Дома
 На врху неба
 Светлости бројне
 Угледаш
 Тад
 Дуванчицу помириши

*

У мирису њеном
 Светлеће као жижак у трави
 Љубав
 Што међ' понорима
 Међ' празнином
 и тамом
 Делећ их
 и
 Тмаст у плавет и сребро
 Претварајућ
 Душе ко Светове-Божанско мехурје
 Недри

*

Слугићеш ме
 Тад
 у ноћно небо
 Загледаног
 У твоје време
 што ће доћи

*

Од Галапагоса у хипу
 Потере кренуће тад бројне
 До Дома у ком си
 Трајајућ смисо
 И за њим трагајућ
 Оне ће поћи

*

Та зар би смисла
 Икаквог било

Да је живот само овај
И твоје
Овде нељубљене усне
Да не могу љубити
у неком другом
Постојању

*

Брда тону
у шуме дубоке
Шуме
у сенке тону
Само сенке
И сенке само
Са запада кише миришу
Папрат и песме
у сенке тону
Под нашим ногама

*

Инфинити

Твоје је раме свитац
Усамљена
Преко Времена обала
Бројиш
Осеке и Плиме
Жестока си светлост
кроз Таму

*

Светионик си и Сенка
Не растачу Те
морбидна торнада
Ни телевизијски харикени
измишљених женских имена

*

Никакви лажни потопи
и отапања ледених брегова
не ометају те
У крајњем науму

*

Ни један Титаник
не преживљава
Твоју
Ледену одлучност
Да једне благе
топле ноћи
Помиришеш дуванчицу
На прозору свог дома

ДВОЈЕ

Се нађоше у крајолику из давног сна

*Доба јесење
Она пошла јесен
Са врућим ветром
Кад су Чуда
моћна
а љубав вечна...*

*

*Те је јесени
Небо над Свјетом
било суђајно плаво*

*

*То су се анђели играли
кулама од кристала
у чијим се призмама
свака судба видела*

*

*Били су под небом
са једним облаком
као маринском кајом
и шуме су сребрне
под њим искриле
јаја дугоречних птица*

*

Гле!
Летје ишце прободене
Фаетоновим сиреламма...
а ноћ је брзо иришцала

Видеше
у сенкама шаме
која нахруји журно
један сив
и олујан
заборављен
некад сикојан
Град

*

Видеше
и Жалосну луку
чији се докови уриваху
у ишкиво Града

*

Из луке
бродови шулећи
исловљаваху
за Бескрај

*

Видеше
да је шо љубав
њихова
и све љубави
ишо икада
и игде беху

*

Неисказане
Под звездама
Овој Неизрецивој
Недореченој Свеи

Једна звезда
душа је једна

*И свака душа
Звезду своју веже*

*

*Неколико ђушџера
Преџрча им џуџ
џушџерчиџи џвораху
џилибарским сузама:*

*И кад све
Будеџе заборавили
Кад заборавиџе
И укус ваџих усана
Сеџаџеџе се
Мириса ваџе косе
Само мириса косе
Године низ џадину!*

*

*Жуџи џушџерчиџи
џреко жуџоџ џуџа
у жуџи џусџиџи
џод жуџим небом
Слобода!
Године низ џадину*

*

*Са вама
несџаџе све
Сем
злаџне сџазе
Младосџи*

*

*Свуд око џих двоје
џочо се
злаџасџи сумрак
сенчен
бојама вина*

*

*Држећ се за руке
уз мно̀го брзих целова
као Луна и Сунце
сїрчаше у долину
Док је још искрило*

Ниш, јесен 2005 - јесен 2006.

Санда Вулетић: *Слика*